

בעזוהשי"ת

קְרִיבָה אֶל

נַפְשֵׁי גְאֻרָה

פרשת פקודי תשפ"ד

◆ גליון ל"ח ◆

מאמר הבנה לקידוש

מבאר אך כל יהודי שותף ממש להקב"ה במעשה בראשית

◆ יהודי של שבת הפסקה --- ◆

שיעור בסיפורי מעשיות

מעשה ב' מלך וקיסר

◆ סוד הארת הנשמה בזמני הצלחת השידוך

◆ בין המלך והקיסר

התבוננות בספר התניא

פרק א' חלק ז'

◆ בן המלך המרגל, שהציל את כל המלוכה

להארות והערות:

ר' יחיאל יהושע פרישמן: 052-766-2543
לקבלת החוברת בדוא"ל: a7662543@gmail.com

עריכה לשונית:

ר' פנחס גרינבאום: 052-7694649

עיצוב ועימוד:

גפנים - 052-7648003 cmg9090@gmail.com

מאמר הכנה לקידוש

מכאן אך כל יהודי שותף ממש להקב"ה במעשה בראשית

יהודי של שבת הפסקה - - -

המשך משבוע שעבר:

שבוע חלף וזלמן מופיע שוב בבית הצדיק, עכשיו פניו מאירות בשמחה וטוב לבב. בקול צוהה הוא מבשר לצדיק: רבי! הודו 'לה' כי טוב, ברכת הצדיק פעלה את פעולתה, והנה השבוע הרווחתי בעסקי יותר ממה שהרווחתי במחצית השנה האחרונה! אכן כמו שאמר הרבי, ראיתי בחוש כיצד זה נראה כאשר הקב"ה שותף עמי בעסקי ומאיר עלי מאור פניו, וברכת ה' היא תעשיר.

אם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי, הנה זכיתי להבין מדבריתם את מעלת הקידוש בשבת, יורשה נא לי לבוא לשהות בצל קורתכם בשבת קודש הבעל"ט. עז רצוני לראות במו עיניי כיצד נראה קידוש של מי שמבין מאי משמע להיות שותף עם הקב"ה.

להפתעת זלמן עונה לו הצדיק: זלמניו יקירי, אכן רואה אני שחלק גדול מהעין-הרע ירדה ממך, אך עדיין נשאר ממנה מעט. ובאשר לבקשתך, הנה מצוה רבה היא להכניס הביתה את מי שאין לו היכן לשהות, אבל אתה הרי יש לך ב"ה משפחה וילדים, וכי למה לך לבוא ולהתארח בביתי?

"היא הנותנת" משיב זלמן, "חפץ אני להסיר ממני את שיירי העין הרע שעוד נשארו, ואין לי כל ספק ששבת במחיצת הצדיק תעשה זאת על הצד הטוב ביותר".

חיך הרבי ואמר: "אם כן, ניחא. יכול אתה לבוא ולשכור דירה קרוב לביתי, ולבוא לכאן לשבת. אבל בתנאי שיהיה זה יחד עם כל בני משפחתך, מקטון ועד גדול!"

משיב זלמן ואומר: "אבל מדוע? והלא כבר השגתי סידור נאות לכל הטיפ, ילד על מחנה וילדה על דגלה אצל מכרים וקרובים, ואף נוי"ב כבר מצאה לה מנוח וסידור הגון, כדי שאוכל אני לעלות ולהיראות בקודש ולראות את הקידוש של הרבי".

אך הצדיק בשלו: "אם לבוא לשבת חפצת, יהיה זה אך ורק עם כל בני המשפחה גם יחד!"

זלמן יצא מבולבל, אבל חשב בדעתו שבוודאי רואה הצדיק שגם על אחד מבני השפחה שורה עין-הרע, והוא חפץ להמתיק זאת.

אתא ובא יום השישי, זלמן ובני משפחתו יורדים מהרכב שהביאם לדירה בשכנות לבית הרבי, וזלמן עם הבנים עולים לברכת שלום אצל הצדיק. הצדיק מברך כל אחד מהם במאור פנים, ואז הוא מושיט לזלמן הנדהם חלות, יין, בשר דגים וכל מטעמים, ובטרם יסגור את הדלת הוא מפטיר: "הנה לכם לסעודת הלילה, ומחר תוכלו לסעוד על שולחני..."

אכזבה נוראית פשוטת בלבו של זלמן, וכי לשם כך עשה את כל הדרך עד לכאן? והלא כל מטרת הנסיעה הייתה כדי לזכות לחזות בעבודת הקודש של הצדיק בעשיית קידוש. הרי הוא הסביר לי בכל כך הרבה נועם ומתיקות על גודל הזכות להיעשות שותף לקב"ה על ידי הקידוש, אין ספק אפוא שהקידוש שלו עצמו הריהו לעילא ולעילא. לא הייתי מתפלא לראות מלאכים ושרפים יורדים ובאים לשמוע ולראות את הקידוש שלו! אבל את הנעשה אין להשיב.

אחרי התפילה שבים זלמן ובניו לדירה, מזמרים שלום עליכם, אשת חיל, וכו'. בהגיע עת הגבהת הכוס נשמעות לפתע דפיקות בדלת. זלמן לא מכיר את השכונה, ומעדיף לפתוח את הדלת בעצמו. הוא פותח ונשמטו כמעט שפרחה מגופו, בפתח ניצב לא פחות ולא יותר הצדיק בעצמו!

"אפשר להכנס?" שואל הצדיק. "באתי כדי לשמוע ממך קידוש".

"לשמוע ממני קידוש?" נדהם זלמן.

כן, כך כפשוטו!

זלמן נבוך כולו, אבל גם לסרב אינו יכול. הוא מגביה את הכוס ומתכוון לפתוח בקידוש, ואז מטיל הצדיק הפתעה נוספת: "אל נא תשכח זלמן, לכוון להוציא אותי ידי חובה".

קעת כבר כמעט ונשפכה כל תכולת הגביע מידו הרועדת של זלמן והוא כבר לא עצר בנפשו:

"ילמדנו רבנו מה קורה כאן? והרי כל עצמי לא באתי לכאן אלא כדי לשמוע קידוש מהרבי, והנה לא זו בלבד שלא זכיתי לכך, אלא הרבי אף מבקש ממני להוציא אותו ידי חובתו?! לא ולא!! לזאת איני יכול להסכים בשום פנים ואופן!"

אבל הרבי מתעקש: "לא ולא זלמן, אתה, ורק אתה תוציא אותי ידי חובתי!"

זלמן כמעט פורץ בכבי מרוב מבוכה ובלבול, והוא פונה לצדיק בלב נשבר: "וכי מי עוד מכיר אותי טוב יותר מהרבי עצמו, וכי יחפוץ הרבי לצאת ידי חובת קידוש מאחד שספק אם הוא כשר בכלל לעדות? ואם לקדש לעצמי ניחא, אבל להוציא את הרבי ידי חובה,

זה לא בא בחשבון! בוודאי חפץ הרבי לחזק אותי, אבל לא בחיזוק חשקה נפשי, אלא לשמוע קידוש ממי שבאמת ראוי לכך!

אבל הצדיק בשלו: "לא באתי לנסוך בך בטחון ומצב רוח, אני פשוט רואה שעדיין שורה עליך מעט עין הרע, ואני חפץ לסדר את זה. רק על ידי שאשמע ממך קידוש יהיה אפשרי להסירה ממך".

כעת מתחיל זלמן להבין: "מסתמא רוצה הרבי שאני אומר בפי את התיבות, והרבי יכווין את מה שצריך לכווין. אבל למה שלא יאמר הרבי הכל בעצמו? למה שלא נשמע קידוש ממי שראוי באמת להיות שותף לקב"ה במעשה שמים וארץ?"

והרבי בנחרצות פוסק את פסוקו: "אתה רוצה ישועה? תקדש!"

בחוסר ברירה ובאי נעימות מופלגת פותח זלמן באמירת ה'לשם יחוד, כדי לקבל על עצמנו עול מלכותו יתברך שמו ולהעיד על ייחודו ואחדותו יתברך שמו אשר האציל ברא יצר ועשה את כל העולמות ואין שני לו.

ואז פותח הצדיק את פיו בחכמה:

"דע לך בני יקירי, כל עוד אתה סבור כפי שדברת, כביכול אינך ראוי להעיד חלילה, דיבורים שאפילו איני רוצה לחזור עליהם, אלו דיבורים אשר אין הכחשה גדולה מהם לייחודו יתברך! והלא כל יהודי באשר הוא מחוייב לקדש קידוש היום, כי אכן כן, כלל ישראל נבראו כדי להעיד על יחודו יברך בעולם, ולא דווקא בעלי מדריגה נשגבים.. אלא כל אחד ואחד מישראל מעיד על המקום והמצב שבו הוא נמצא, אשר גם שם נמצאת שכינתו יתברך, וגם שם שורה יחודו ואחדותו".

ממשיך הרבי באמריו כי נעמו: "כמו שיש מעלות רבות ושונות בקרב אנשי העולם, כך גם ישנם מדרגות שונות בשבתות השנה. הנה בשבוע שעבר הייתה שבת שקלים, השבת הבאה היא שבת זכור. שבתות נוראות ונפלאות.

יחד עם זאת מדי שנה ישנה בין ארבעת הפרשיות גם 'שבת הפסקה'. אחד הסודות שהתבארו בעניינה של שבת זו היא, שצריך לדעת כי מעבר למעלות הגדולות של שבתות נפלאות אלו, ישנה את המעלה הפשוטה של שבת קדשנו ותפארתנו, אשר המעלה הזו היא יותר עליונה מכל התוספות הגדולות והקדושות.

וכמו כן הוא גם בנפשות ישראל. כי ישנם מעלות ומדרגות רבות בישראל, יש צדיקים גדולים קדושים וטהורים במדרגות רבות עד אין קץ. אך זאת יש לדעת היטב, אשר המעלה הפשוטה של עצם היהדות, גדולה ונישאה היא מעבר לכל המעלות אשר נוספות עליה!

כעת תבין למה דווקא בשבת קודש זו חפצתי לשמוע קידוש מיהודי אשר כמוך. יהודי שלא רואה לעצמו כל מעלה מצד מעשיו. ויחד עם זאת מחוייב אתה להאמין בדברי העדות שאתה מוציא מפיו, שהרי אם לא, הרי זו שאלה אם יצאת ידי חובתך...

זלמן מתחיל להפנים את הענין, והצדיק ממשיך: ההבנה הזו תמחק ממך את כל שאריות העין-הרע שעוד נדבקו בך. כעת אתה מתחיל להסתכל על עצמך בהסתכלות נכונה ואמתית. בעת רצון זו, זה הזמן הנכון לפעול אצל אבינו שבשמים, כל מאי דבעי שאיל ויהיב ליה.

נו זלמניו... האם אני יכול לצאת ידי חובתי בקידוש שלך?

באמת אמרו: 'מי שלא שמע את קידושו של ר' זלמן באותה שבת הפסקה, לא שמע קידוש מימיו'... ילדיו חשו כאילו שומעים הם כעת לראשונה בחייהם את הסיפור מפיו של מי שטרם זכה לומר קידוש בחייו...

הנה, התגלה לאביהם סוד יהדותו!

סוד הארת הנשמה בזמני הצלחת השידוך בין המלך והקיסר

והיו מדברים שדוכים לבת הקיסר, ולא רצתה שום שדוך מחמת התקשרות הנ"ל, והבן מלך היה מנגע מאד אחריה. גם הבת קיסר היתה עצבה תמיד. והיה הקיסר מוליכה לחצרות שלו ופלטין שלו, והראה אותה גדלתה, והיא היתה עצבה. והבן מלך היה מנגע מאד אחריה עד שנחלה, וכל מה שישאלו אותו על מה אתה חולה, לא רצה להגיד, ואמרו להמשמש אותו: אולי תוכל אתה לחקר אצלו? ואמר להם, שהוא יודע, כי הוא היה עמו אז במקום שלמד שם, והגיד להם הדבר.

ואזי נזכר המלך, שכבר נתחתנו הוא עם הקיסר מקדם. והלך וכתב להקיסר, שיביני עצמו על החתונה, כי כבר נתקשרו מקדם, כנ"ל. ולא רצה הקיסר, אך לא היה יכול להעז ולקרבו, והשיב לו, שישלח המלך בנו אליו, ויראה אם יוכל לנהוג מדינות אזי ישיא בתו אליו; ושלח בנו אליו (הינו שהמלך שלח בנו להקיסר, כאשר צוה הקיסר, כנ"ל). והושיבו הקיסר בתוך חדר ומסר לו נגרות של עסקי המדינה, לראות אם יוכל לנהוג את המדינה.

והבן מלך היה מתנגע מאד לראות אותה, ולא היה אפשר לו לראותה. פעם אחד הלך אצל בתל של אספקלריא, וראה אותה, ונפל חלשות.

ורחמי ה' אליו, אבל שיהיה זה מתוך עבדות ועשיה. הנה לאחר מכן נשכח ממנו הדבר, ואז כאשר הוא לא זוכה לחבר ולייחד את שתי הבחינות, הנה

אחרי שמשכיל היהודי להבין מהו השידוך הנכון, וכיצד צריכה להיראות צורת חייו בשילוב מושלם של שני הבחינות, להרגיש את עומק אהבת

הוא ממש בבחינת 'חולת אהבה' מרוב געגועים לשלימות הזו.

והקושי מתגבר שבעתיים באשר הוא גם לא יכול לשתף מישהו בקושי שעובר עליו, כי כל השומע יתמה לו: וכי מה חסר לך? והלא אתה בן מלך! כליל המעלות! עובד ה' מופלג משכמו ומעלה! החיים שלך הרי כל כך מושלמים, ומה לך כי תתאונן?

אבל רק הוא יודע את האמת, כי היות והוא כבר טעם את הטעם של השלימות, את העריבות של הרגשת אהבת ה' והידיעה שהכל ממתנת ידו הרחבה והטובה. וכל זאת דווקא מתוך עשייה והשתדלות בעבודה מעשית, כענין בת הקיסר כמבואר בשיעורים הקודמים. הנה אחרי שכבר זכה לטעם הערב והמתוק הזה, שוב לא תתקרר דעתו ולא תנוח נשמתו בפחות מכך.

והנה האדם עצמו אינו יכול לספר ולהסביר את הרגשותיו וכיסופיו, כי הן עמוקים מכדי לספר ולדבר עליהם. אבל ה'משמש' שלו כן יכול לספר מה היה. כלומר: אכן לספר על ההרגשות הפנימיות לא שייך, אבל על החלקים החיצוניים שהיו ועברו עליו, על זה הוא יכול לדבר.

ונבאר בדוגמא מהחיים שמבטאת בערך את המדובר: הנה יש ויהודי זוכה להתכונן שבת קודש בניחותא, כל חפציו ועניניו מסודרים ומוכנים כבר בחצות יום השישי, הוא הולך להיטהר במקוה בסילודין, הוגה ב'נועם אלימלך', מעביר הסדרא שמו"ת, נח קמעא ומרגיש ממש כמו שמתואר בגמרא (שבת כה): על רבי יהודה בר עילאה שהיו מביאים לו עריבה מלאה חמין ורוחץ פניו ידיו ורגליו ומתעטף ויושב בסדינין המצוייצין ודומה למלאך ה' צבאות...

בהגיע עת תפילת המנחה, הרי בקלות יתירה הוא עולה ומתעלה לגובהי מרומים...

ויהי היום, אין ויהי אלא לשון צער... והנה הכל הולך שלא כפי התוכנית. כל המטלות נמשכות ומתארכות, החמין נשרפו וצריך להכין חדש וכו' וכו'... (ויש אשר ככל התיאור האמור, נעשה לא בעניינים המעשיים, אלא בעומק הנפש ואכה"ל וד"ל) בהישמע צפירת השבת הוא חש במהירות לבית הטבילה, וכך הוא מגיע לביהכנ"ס כאשר הציבור כבר עומד בעיצומה של תפילה באמירת 'הודו לה' כי טוב'...

והנה קם וגם נצב היהודי דגן, ותחת שיחפש וימצא מי ומי הם האשמים

כעבור זמן זמנים טובא, כאשר יזכר באותה שבת נפלאה שעברה עליו, וירצה לחזור לאותו מצב בנפש, יהיה לו קשה מאוד לעשות זאת. גם אם ינסה להכנס שוב לשבת עם הנשמה ביד... לא יעלה הדבר בידו. כי הייתה זו הארה מיוחדת כאשר התקיים כהוגן שידוך בין בן המלך לבת הקיסר, הקשר הנכון בין הרחמים והדין. רק ה'משמש', היינו החלק החיצוני שלו שראה את הפעולות שהיו ונעשו, הוא יוכל לחזור ולספר עליהם, אבל לשחזר את החלק הפנימי, זהו דבר עמוק ביותר אשר לא ניתן לבאר במילים, וזוהי עבודה קשה שבמקדש לחזור לאותו מצב.

וְאִזִּי נִזְכַּר הַמֶּלֶךְ, שֶׁכָּבַר נִתְחַתֵּן הוּא עִם הַקִּיסָר מִקֶּדֶם. וְהֵלֶךְ וְכָתַב לְהַקִּיסָר, שְׂיִכְיִין עֲצָמוֹ עַל הַחֲתָנָה, כִּי כָּבַר נִתְקַשְׁרוּ מִקֶּדֶם, כְּנִ"ל.

אחרי שקיבל את הכלים להבין שהיה כאן משהו פנימי ואמתי, כעת הוא מבין שעליו לחפש ולחפור כדי להגיע לכך. או אז שלח המלך להתכונן לחתונה.

במצב שנוצר, ומי כן נזהר או לא נזהר שלא יקרה מה שקרה. הנה הוא מסיח דעתו ומחשבותיו מכל זאת, ונכנס לעומק התיבות הקדושות של 'הודו': "יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר" יעלו שמים ירדו תהומות נפשם ברעה תתמוגג". ואז מתוך המילים המרוממות הללו, הוא מרגיש בחוש את רחמי ה' יתברך, והריהו רואה בעיני רוחו כיצד ה' יתברך מוציא את נשמתו ממסגרים, כל אותם סורגי ברזל הסוגרים בעדו. נפשו ההומיה מרגישה את גלי הים הסוערים סביבה, כל הקשיים והנסיונות האופפים כל צעד ושעל בחייו. וה' יתברך האב רחמן שולח את ידו ומושה אותו מן הים. הוא מזדהה היטב עם תחושת היובש והצמא של הולכי המדברות, וגם מרגיש כיצד ה' שולח דברו ומרפאהו מכל חולאי נפשו.

כך עוברת עליו השבת מתוך התעלות נפלאה שלא חווה מימיו. שבת שהופיעה על נשמתו מתוך השידוך הנכון של ההשתדלות והעשייה, יחד עם הרגשת רחמי ה' בצורה נשגבה ונפלאה.

התבוננות בספר התניא

בן המלך המרגל

שהציל את כל המלוכה

בחמלה, רבה אמונתך

הקב"ה אומר ליהודי, לא טענית בבחירתך כך, כביכול 'אין לך שידוך אחר', בסיוס מודה אני אנו אומרים 'רבה אמונתך', לכאורה מתאים לומר אמונתי כי היהודי מאמין, שמפקיד נשמתו בלילה באמונה שיקבלה בבוקר, וגם אם מדובר על נאמנות ה' היה צריך לומר רבה 'חסדיך' גם, מהו רבה שזה מורה על משהו מיוחד ביותר שנחשב לרבה כלפי השי"ת. ולדברנו מבואר הכל כי מדובר כאן על האמון שה' נותן ביהודי עוד יום, על היהודי לדעת כך: גם אם לפי מעשי עד היום כלל לא נראה בעיני בשר, ובפרט לב יודע מרת נפשו' אני בעצמי לא נראה שאפשר לסמוך עלי ואיזה סיכוי יש שאצליח, אבל הקב"ה רבה אמונתו בי בלי גבול, והוא נותן בי אמון שאתחיל היום מחדש, ונותן לי תפקיד אחראי וגורלי, וסומך עלי שאמלא השליחות, זהו 'רבה' 'אמונתך' דייקא האמון שלך ה' הוא רבה מאד ללא גבול,

ולעומת אמונה זו פוקח היהודי את עיניו

ומכריז: 'מודה אני' תיכף בבוקר בפתיחת יום חדש אומר היהודי בהכנעה 'אני מקבל עלי בשמחה כל תפקיד שאקבל היום עבור מלכות ה', גם אם לא אבין בשכל, זהו ענין אמונה, גם אם הוא להיפך לגמרי מהנראה בעינים, אף אם יאמר על ימין² שהוא שמאל, ועל מה שנראה לי לילה יאמר שהוא יום אני יאמין,

עובדא הוי עם הרה"ק ר' מרדכי מנדבורנה זי"ע שנהג להתפלל מנחה בשעה מאד מאוחרת אחר ששקעה החמה, והרה"ק משינאווא זי"ע שהיה איש הלכה לא האמין לכך ושלח תלמיד לבדוק והנה בהיותו בכיהמ"ד ראה שעדיין אור יום בחוץ אך יצא לחוץ והנה חושך מוחלט נכנס שוב ויהי אור וחזור חלילה, בפנים יום בחוץ לילה, יש דברים כאלו שאינם בכלל ברי תפיסה בשכל אנושי, ולזה צריך אמונה כי אין נתפס כלל כמות, דבר שהאדם מבין נקרא ידיעה, אמונה היא למעלה מכך.

אמונת ה' בי שאני אגלה אותו אפילו שזה נראה מבחוץ ההיפך הגמור, אמונה זו היא זו שנותנת את הכח ליהודי לקום ליום חדש עם

1 ראה ברש"י על איכה (פרק ג') וראה במשנה ברורה או"ח סימן א' שפירש כן.
2 וכפירוש רש"י (שופטים) מה שנראה לי ימין.

אמון בכוחו ותקוה שהיום כן יצליח לגלות כבוד ה' כראוי, למרות שבשכל נדמה שאינו ראוי לכך.

בן המלך המרגל, שהציל את כל המלוכה

ואפשר ליתן לכך משל: היה פעם מלך גדול ולו בן יחיד ואהוב, יום אחד קם אחד משרי המלוכה הגדולים קשר נגדו והחל להסית את בני המדינה נגד המלך, וביודעו כל תכסיסי ונסתרות המלוכה, קנה את לב העם, עד שהקים לעצמו מלוכה נפרדת, ובה היה המלך ללעג וקלס, פשוט מורדים, המלך ניסה בכל דרך להציל את מדינתו, בתחילה שלח מרגלים לדעת את מסתוריו של המורד אך במקום שהם יסיעוהו הם נתפסו לצד המורדים, ניסה המלך לשלוח כמרגל אחד משריו הגדולים, שהוא מנאמני המלוכה, והנה המורד הגדול לכד בחכמתו הגדולה גם אותו ברשת המורדים, ניסה המלך לשלוח עוד שרים, וכולם נתפסו ונהפך ליבם למרוד.

יום אחד קורא המלך לבנו יחידו ומספר לו כי בלית ברירה, הגיע למסקנה שהעצה היחידה שנתרה להציל את המלכות היא, לשלוח אותו, את בנו יחידו ואהובו לתוך מדינת המורדים להיות שם מרגל, למרות הלב הכואב אומר המלך לבנו שכך היא החלטתו, הבן הטוב נזעק ונרעד, אני מפחד, אני רואה ומעודכן בכל המרידה והנהגת המדינה

כל הזמן ואיך אעמוד בזה, איככה אוכל וראיתי בביוונך ואיך הם מכנים את המלך הטוב בכל כינויי גנאי, איני מסוגל לראות ולשמוע כזאת אפילו רגע אחד, ופחד הנני שאם אשמע את דיבוריהם הם ישפיעו עלי חלילה, ומי ערב לי שלא אפול ברשתם כמו שכל השרים נפלו, ואם אהיה חזק בדעתי הם הרי עלולים לתפוס אותי כי איך יתנו לבן המלך הנרדף להיות חפשי בארצם.

אומר לו המלך: אני שמח לשמוע שאלו הם קשייך, אני מבין אותך טוב מאד, כמה זה כואב שהגענו למצב כזה שצריך לשלוח את יורש המלכות בעצמו לתוך 'גוב האריות', אבל מה לעשות, הרבה חשבתי על כך וניסיתי את כל שאר הדרכים כעת לא נותרה בידי כל ברירה אחרת, הרי ראית כי גם השרים הקרובים אלי ביותר נפלו ולא הצליחו בשליחותם, נשארתי רק אתה היחיד שנאמן לי ועליך אני סומך, שתעשה מלאכתך בנאמנות, ואכן תגיע לחלונות הכי גבוהים ותוכל להעביר לי כל מידע, ובטוח אני בנאמנותך אלי שלעולם לא תפסק.

ועל חששך שלא יאסרו אותך, גם על כך חשבתי והעצה לכך היא, עליך לעשות עצמך כמורד וכ'בן הקם באביו' וכאשר תוכיח להם זאת והם יראו בעיניהם לפי מעשיך ודיבורך, שאינך רוצה במלכותי, דייקא אז הם יקרבוך, ואז תכיר את סתריהם וכבר תמצא הדרכים להודיעני ותוכל להציל המלוכה.

עצמו היה מתחרט וכוכה שהגיע לדיוטא כזו, עד שנחלה ממש מצער, היתכן בדבר הזה שזלזלתי כל כך בכבוד אבי הטוב והאוהב, שכל כך סמך עלי, והוא שוב מקבל על עצמו בהחלטה הזקה, לא להזור על עוולה כזו.

אך הזמן עושה את שלו ואת אט שוכח את החלטתו, ושוב נכשל וחוזר חלילה, עד שמרגיש בליבו שהוא כבר מנותק מאביו עד שבאופן טבעי עם כאלו רגשות קשה לו כתיבת ושליחת האגרות לאביו וממעט משליחת מכתבי מידע, וכבר חושב בעצמו שאינו מסוגל לפגוש ולראות פני אביו מרוב בושה, ועובר עוד זמן והוא כמעט שוכח לגמרי מאביו, ושוקל להתנתק לגמרי, כי באיזה פנים יבוא לראות את אביו, הרי ממילא ירחקו ולא יחפון בכן מביש כזה, שאת הסיכוי האחרון להצלחתו הוא תלה בי וגם אני נפלתי.

וכל זה לא ממרד ורוע אדרבא הוא עדיין מוכן לעזור לאביו ולקלקל את מחשבת המורדים, דהיינו הוא לא עבר לצידם אלא רק היאוש אופף אותו לגמרי והוא בטוח שאינו ראוי למעמד זה של תואר בן המלך שהרי הנהגתו כל כך רחוקה מכך.

המשך כשבעה הבא א"ה

אומר ועושה, הסיר בן המלך את בגדי בית אביו, וכאמור הוא לא התבקש להסתיר את זהותו, והתחיל בעבודתו כמורד, וכדי להשתלב טוב, היה צריך ללמוד ולנהוג כ'מנהגי' המקום, לעשות דברי בזיון למלך, [כמו, לקחת דיוקן שלו ולכות ולשרוף] וצריך גם לדבר ב'שפת' המקום, וכאמור אין לשונם תמיד בכבוד המלך, בלשון המעטה, וכל דבריהם מלאי זלזול ולעג, ומתוקף תפקידו ושליחותו מוכרח גם לדבר כמוהם מהשפה ולחזון, והיות והוא בן המלך הרי שכדי שיאמינו לו היה צריך לדבר בדרך חוצפה ולומר כי גם לו כבר אין טעם במלך הזקן, מהדרור והסגנון הישן הוא מעונין להתקדם לחיים חדשים מעניינים יותר, כל זה כמובן נעשה בעל כורחו ממש, ולצד זה היה כל הזמן כותב לאביו המלך מה קורה בשטח, ומידי פעם היה מצליח לשחרר מהמורדים עוד ועוד מידע מהתרתו ואביו היה מקבל הכל כמוצא שלל רב, ופועל על פיו, להחזיר ה'כתר' לראשו.

אבל, לא לעולם חוסן, אדם נמשך אחרי סביבתו, והנה במשך הזמן הוא כבר מדבר בגנות אביו גם כאשר אינו מוכרח בזה, כמובן הוא מיד גער בעצמו, ומתחרט על כך, אבל עובר עוד יום ועוד תקופה והוא ברצון מזלזל במלך, ופעם דברו על איזה ענין בגנות המלך, והיות והוא גדל בבית המלך הוא ידע לספר ולהוציא לחזון 'חידושים' שאיש לא ידעם, 'סודות מתוך הבית' וודאי כאשר תפס את